

in weerwil daarvan de onderneming hebben voortgezet en verplichtingen zijn aangegaan waarvan zij wisten of redelijkerwijs konden begrijpen dat de vennootschap die niet zou kunnen nakomen en geen verhaal zou bieden (de Beklamefnorm, zoals recent bevestigd in HR 08-12-2006; NJ 2006/659).

23.4. Het hof overweegt dat de curator heeft nagelaten voldoende onderbouwd te stellen (i) wanneer de situatie was ingetreden dat de vennootschap haar verplichtingen niet langer kon nakomen en geen verhaal bood, (ii) waaruit bleek dat dit het geval was, (iii) op grond waarvan Bokma c.s. dit wisten of redelijkerwijs konden begrijpen, (iv) welke nieuwe schulden de vennootschap daarna nog precies is aangegaan en (v) in welk opzicht de gezamenlijke schuldeisers dientengevolge schade zouden hebben geleden.

23.5. Ook hier geldt dat het aanbod van de curator een en ander door bewijslevering te adstrueren wordt gepasseerd om dezelfde reden als hiervoor is aangegeven (r.o. 19.6).

23.6. Andere gronden (buiten de reeds genoemde) voor externe aansprakelijkheid van Bokma c.s. uit hoofde van art. 162 BW jegens alle schuldeisers zijn niet althans niet onderbouwd gesteld noch gebleken.

23.7. Ook deze grondslag gaat derhalve niet op.

24. Het hof passeert, voor zover dit niet eerder is gebeurd en met verwijzing naar al het vorenstaande, alle bewijsaanbiedingen van de curator als niet ter zake dienende danwel onvoldoende specifiek.

25. Het hof komt tot de slotsom dat de grieven falen en dat het vonnis waarvan beroep (voor zover gewezen in conventie) dient te worden bekrachtigd. De curator zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van het hoger beroep (2 punten in tarief V)

De beslissing

Het gerechtshof:

bekrachtigt het tussen partijen gewezen vonnis van 8 maart 2006, voor zover in conventie gewezen;

veroordeelt de curator in de kosten van het geding in hoger beroep (...; red.).

NOOT

1. In dit arrest passeren diverse grondslagen van bestuurdersaansprakelijkheid de *revue*, die geen van alle worden gehonoreerd door het hof. Ik plaats enkele kanttekeningen bij het arrest.

2. De eerste kanttekening die ik plaats betreft r.o. 13 (art. 2:248 lid 1 BW). Hierin zet het hof het toetsingskader uiteen behorende bij de vraag of sprake is van "kennelijk onbehoorlijke taakvervulling" ex art. 2:248 lid 1 BW. Daarbij concludeert het hof keurig, in eigen bewoordingen onder verwijzing naar de samenvattende formulering uit HR 8 juni 2001, NJ 2001, 454 (*Gilhuis q.q./Hamelinck*), r.o. 3.7, dat bevestigende beantwoording vereist dat "geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – aldus gehandeld zou hebben". Wat ik mis in de uiteenzetting van het hof is de specifieke kleur van art. 2:248 BW. "Kennelijk onbehoorlijke taakvervulling" vereist, in de woorden van de wetgever, "dat onverantwoordelijk is gehandeld met de wetenschap – objectief te bepalen – dat de schuldeisers daarvan de dupe zouden kunnen worden." Vgl. Memorie van Antwoord, Tweede Kamer: vergaderjaar 1983-1984, 16 631, nr. 6, p. 4, 13 en de weergave van de overwegingen van het hof in HR 8 juni 2001 (*Gilhuis q.q./Hamelinck*), r.o. 3.7. Met name dat laatste element onderscheidt "kennelijk onbehoorlijke taakvervulling" bedoeld in art. 2:138/248 lid 1 BW van "onbehoorlijke taakvervulling" in de zin van art. 2:9 BW; deze maatstaven zijn niet uitwisselbaar. Zie B.F. Assink, *Rechterlijke toetsing van bestuurlijk gedrag* (diss.), Deventer: Kluwer 2007, nr. 42.d. Dit lijkt mij een zinvolle nuancering, die niet altijd even goed voor ogen gehouden wordt in de rechtspraak, maar die wel belangrijk reliëf geeft aan de vrij kleurloze maatstaf van de "redelijk denkende bestuurder in soortgelijke omstandigheden".

3. De tweede kanttekening die ik plaats betreft r.o. 20 (art. 2:9 BW). Hierin zet het hof het toetsingskader uiteen behorende bij de vraag of sprake is van "onbehoorlijke taakvervulling" ex art. 2:9 BW. Anders dan het hof deed in zijn arrest van 2 mei 2001 inzake Jaarsma/Skipper Club Charter (kenbaar uit HR 4 april 2003, NJ 2003, 538 (*Skipper Club Charter/Jaarsma*)) waarin de Hoge Raad in r.o. 3.5 casseert), verwijst hij hier wel – met zoveel woorden –

naar de "ernstig verwijt" maatstaf (en HR 10 januari 1997, NJ 1997, 360 (*Staleman/Van de Ven Automobielbedrijf Venlo*), r.o. 3.3.1). Sinds 1997 heeft de Hoge Raad diverse malen benadrukt dat voor persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder jegens de vennootschap ex art. 2:9 BW bepalend is of de bestuurder, in het licht van alle omstandigheden van het geval, een "ernstig verwijt" kan worden gemaakt (vgl. HR 29 november 2002, NJ 2003, 455 (*Schwandt/Berghuizer Papierfabriek*), r.o. 3.4.5). Dat is de maatstaf die centraal staat. Vgl. laatstelijk HR 2 maart 2007, NJ 2007, 240 (*Holding Nutsbedrijf Westland/Schieke*), r.o. 3.4.4 en A-G Timmerman in 3.9 voor HR 13 juli 2007, NJ 2007, 434 (*ABN AMRO*).

Desondanks is de anatomie van deze "ernstig verwijt" maatstaf nog steeds mistig. Vgl. Assink (2007), 607-615. Ik werk de kanttekening bij r.o. 20 verder uit in nummer 5, nadat ik een zijstapje heb gemaakt naar de context van art. 6:162 BW. Daarin laat de Hoge Raad zich, op een voor mij verhelderende wijze, explicieter uit over de "verwijt" maatstaf.

4. Met het begrip "(persoonlijk) verwijt" lijkt de Hoge Raad te doelen op een (individueel) toerekenbare onrechtmatige daad ex art. 6:162 BW, niet *sec* op het element toerekening (of specifiek: schuld) waarmee het begrip "verwijt" vaak exclusief wordt geassocieerd. Vgl. P. van Schilfgaarde in zijn noot sub 6 bij HR 30 september 2005, NJ 2006, 312 (*Ontvanger/S.*). "Verwijt" is dan een samengestelde maatstaf (i.e. gedrag dat (i) schuldig (lid 3) (ii) objectief ondermaats (lid 2) is), in dat opzicht vergelijkbaar met de samengestelde "fout" maatstaf in art. 6:170 BW. Met "voldoende ernstig verwijt" wordt nog eens benadrukt dat het moet gaan om schuldig ondermaats gedrag van voldoende ernst wil persoonlijke aansprakelijkheid kunnen intreden (doorgaans naast aansprakelijkheid van de vennootschap), dat anders dan bij art. 2:9 BW geen "in beginsel collectief" karakter heeft. Ik wijs ter illustratie op HR 8 december 2006, NJ 2006, 659 (*Ontvanger/Roelofsen*), r.o. 3.5-3.6; HR 30 september 2005 (*Ontvanger/S.*), r.o. 3.4.2-3.4.3; HR 18 januari 2002, NJ 2002, 96 (*Steins/Textile Company*), r.o. 3.4.2; HR 18 februari 2000, NJ 2000, 295 (*New Holland Belgium/Oosterhof*), r.o. 3.4.1; en HR 8 januari 1999, NJ 1999, 318 (*Pelco/Sturkenboom*), r.o. 3.6. Mede gelet op het expliciete dwarsverband

dat de Hoge Raad in HR 8 december 2006 (*Ontvanger/Roelofsen*), r.o. 3.5 legt met art. 2:9 BW (vgl. ook de Memorie van Toelichting, 9-10 van 13 maart 2008 bij de voorgestelde "Wijziging van boek 2 van het Burgerlijk Wetboek in verband met de aanpassing van regels over bestuur en toezicht in naamloze en besloten vennootschappen", te vinden op <http://www.justitie.nl/actueel>), en de evidente relevantie van het "verwijt" begrip als gehanteerd in zijn art. 6:162 BW rechtspraak, is het voorgaande mijns inziens van belang voor de uitleg van art. 2:9 BW rechtspraak van de Hoge Raad. Het gaat mij daarbij niet zozeer om de normatieve invulling van het "verwijt" begrip, want die is bij art. 6:162 BW een andere dan bij art. 2:9 BW, als wel om het mechanisme ervan. Ik heb de indruk dat de Hoge Raad met een "ernstig verwijt" ex art. 2:9 BW ook doelt op een samengestelde maatstaf en niet exclusief het oog heeft op het element toerekening (of specifiek: schuld): de overkoepelende vraag is klaarblijkelijk of de bestuurder zich *vis-à-vis* de vennootschap, alle omstandigheden inacht, heeft gedragen op een schuldig ondermaats wijze van een zekere ernst. "Ernstig verwijt" is door de jaren heen ook de *enige* maatstaf waarnaar de Hoge Raad telkens verwijst (afgezien van HR 8 april 2005, NJ 2006, 443 (*Laurus*), r.o. 3.8 slot), waarbij "onbehoorlijke taakvervulling" geen kenbare rol speelt als vereiste voor aansprakelijkheid naast "ernstig verwijt", maar wel als in aanmerking te nemen omstandigheid is aangemerkt "het inzicht en de zorgvuldigheid die mogen worden verwacht van een bestuurder die voor zijn taak berekend is en deze nauwgezet vervult" (HR 10 januari 1997 (*Staleman/Van de Ven Automobielbedrijf Venlo*), r.o. 3.3.1). Zie Assink (2007), nr. 42.a (vgl. nr. 42.b-42.c voor een pleidooi tot nuancering van de koers die de Hoge Raad tot op heden lijkt te volgen en hantering van de – door mij bepleite – Nederlandse *business judgment rule*, ook in de context van art. 2:9 BW). G. van Solinge ziet dit anders in zijn noot sub 8 bij HR 8 april 2005 (*Laurus*). Hier zou tegenin gebracht kunnen worden dat HR 2 maart 2007 (*Holding Nutsbedrijf Westland/Schieke*), r.o. 3.4.4 aldus gelezen kan worden dat de Hoge Raad de "ernstig verwijt" maatstaf slechts vanuit het element toerekening (of specifiek: schuld) beziet. Vgl. voor een

dergelijke lezing J.B. Wezeman in zijn noot in *Ondernemingsrecht* 2007-5, nr. 67 en P.D. Olden in zijn noot sub 5-8 in «JOR» 2007/137. Die lezing is op zichzelf niet ondenkbaar maar mij te kort door de bocht, mede tegen de achtergrond van de aangestipte rechtspraakontwikkeling en het feit dat de Hoge Raad in r.o. 3.4.3-3.4.6 helemaal niet rept over toerekening/schuld of art. 6:162 lid 3 BW maar algemeen redeneert over de rol van art. 2:9 BW (en art. 7:661 BW). Zie verder nummer 6.

5. Terug naar de kanttekening bij r.o. 20 (art. 2:9 BW). Deze heeft twee componenten. Allereerst de interpretatie van de "ernstig verwijt" maatstaf door het hof. De formulering is niet glashelder, maar het lijkt erop dat het hof in r.o. 20 eerste volzin en derde volzin uitgaat van een samengestelde maatstaf ("zodanig zijn tekortgeschoten dat hen een ernstig verwijt kan worden gemaakt") en het vereiste van een "ernstig verwijt" niet beperkt tot de toerekening/schuldvraag. Het hof overweegt niet dat bij de "ernstig verwijt" toetsing alle omstandigheden van het geval betrokken dienen te worden, wat de Hoge Raad wel steeds benadrukt. Ik heb in ieder geval niet de indruk dat het hof de lat voor aansprakelijkheid ex art. 2:9 BW te hoog optrekt via de band van de toepasselijke maatstaf, anders dan hij in zijn arrest van 2 mei 2001 (*Jaarsma/Skipper Club Charter*), r.o. 9 leek te doen (waarbij ik nog aanteken dat *in casu* één van de twee bestuurders een rechtspersoon is; daarvan ging HR 10 januari 1997 (*Staleman/Van de Ven Automobielbedrijf Venlo*), r.o. 3.3.1 niet uit). Ten tweede de afwijzing door het Hof van de op art. 2:9 BW gebaseerde vordering van de curator. Daarbij heb ik zo mijn bedenkingen. Die vordering wijst het hof af door kortweg te overwegen dat de curator daaraan "overwegend dezelfde feitelijke stellingen ten grondslag heeft gelegd als die waarmee hij zijn beroep op art. 2:248 BW heeft onderbouwd." Onder verwijzing naar zijn overwegingen dienaangaande concludeert het hof dat de curator daarmee onvoldoende heeft gesteld om de conclusie te wettigen dat de bestuurders een "ernstig verwijt" gemaakt kan worden (als gevolg waarvan de vennootschap schade heeft geleden). Kennelijk – zo begrijp ik althans het hof, ik ken het procesdossier niet – ligt aan de art. 2:9 BW vordering mede het verwijt ten grondslag dat de bestuurders te lang hebben

"doorgemodderd" met de noodlijdende vennootschap, wat de vennootschap schade heeft berokkend. Vgl. over deze problematiek, die in het arrest niet echt aan de oppervlakte komt omdat het hof daar omheen zeilt bij art. 2:248 BW (r.o. 15.5-16, 20), L.J. van Eeghen, *Het schemergebied vóór faillissement* (diss.), 's-Gravenhage: Boom Juridische uitgevers 2006 (besproken in *Ondernemingsrecht* 2007-16, nr. 184). Een dergelijk – op "verdiepte insolventie" gebaseerd – verwijt lijkt mij op het eerste gezicht niet een verwijt dat in het kader van art. 2:9 BW per definitie geen rol kan spelen, al is dit vooralsnog onontgonnen terrein (vgl. voor de (on)mogelijkheid van een soortgelijk verwijt via de band van art. 6:162 BW in het voorontwerp Insolventiewet de toelichting bij art. 3.2.8, 59(t)). Vgl. T.T. van Zanten, *Het actierecht van de faillissementscurator*, VvA 2006-3, 99 en Assink (2007), 514-515. Ten aanzien van het "doormodder" verwijt heeft het hof bij de eerste stap van art. 2:248 lid 1 BW ("kennelijk onbehoorlijke taakvervulling") klaarblijkelijk niets inhoudelijks geoordeeld, omdat aan de tweede stap van art. 2:248 lid 1 BW (voldoende verband tussen de "kennelijk onbehoorlijke taakvervulling" en het faillissement) in zijn visie hoe dan ook niet is voldaan (r.o. 15.5-16). Als mijn aanname omtrent de stellingen van de curator juist is valt dan niet goed in te zien hoe het hof met slechts een beroep op zijn eerdere overwegingen bij art. 2:248 BW kan concluderen dat van een "ernstig verwijt" ex art. 2:9 BW ("onbehoorlijke taakvervulling") – en dientengevolge door de vennootschap geleden schade – geen sprake kan zijn, omdat de curator daarvoor te weinig heeft gesteld: ik ben geneigd te denken dat het hof dan onbeantwoord heeft gelaten of het gemaakte "doormodder" verwijt – dat nog niet inhoudelijk is behandeld – hout snijdt in het kader van art. 2:9 BW. Dat van aansprakelijkheid op de voet van art. 2:248 lid 1 BW geen sprake is betekent niet automatisch dat hetzelfde geldt voor art. 2:9 BW. De efficiëntie die het hof met deze vorm van motiveren nastreeft is geen onbekend verschijnsel in de lagere rechtspraak, maar daaraan kleven wel gevaren.

6. Ten slotte een kanttekening bij r.o. 22 (art. 6:162 BW). Deze betreft de interpretatie door het hof van HR 2 maart 2007 (*Holding Nutsbedrijf Westland/Schieke*), dat kort gezegd

ziet op de problematiek van samenloop tussen enerzijds art. 2:9 BW/art. 7:661 BW en anderzijds art. 6:162 BW. Ik maak een zijstap naar dit complexe arrest en rond de kanttekening af in nummer 7. De kernvraag is volgens de Hoge Raad of "art. 7:661 BW en art. 2:9 BW in de weg staan aan toewijzing van de op onrechtmatige daad gebaseerde vorderingen" van de vennootschap (r.o. 3.4.3), welke vraag hij vervolgens onderverdeelt: (i) is sprake van onrechtmatige daad waarop de vorderingen zijn gebaseerd en, zo ja, (ii) staat art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW in de weg aan toewijzing van de op deze onrechtmatige daad gebaseerde vorderingen? (r.o. 3.4.4.). Ik versta dit aldus, tegen de achtergrond van r.o. 3.4.3-3.4.6:

i. dat – in het licht van de door de vennootschap aangevoerde aansprakelijkheid-grondslag onrechtmatige daad – de beginvraag luidt of, onafhankelijk van een toerekenbare tekortkoming in de nakoming van een verbintenis die voor de bestuurder respectievelijk werknemer voortvloeit uit zijn (arbeids-)overeenkomst, in het geheel wel sprake is van een onrechtmatige daad als bedoeld door de vennootschap; dat in art. 2:9 BW en art. 7:661 BW beperkingen van aansprakelijkheid zijn vervat kan daarbij geen rol spelen;

ii. dat als het antwoord op die beginvraag ontkennend luidt, de analyse eindigt; de in art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW neergelegde maatstaf kan dan immers verder geen rol spelen, omdat van aansprakelijkheid ex art. 6:162 BW hoe dan ook geen sprake is en de samenloop problematiek zich niet kan voordoen;

iii. dat als het antwoord op die beginvraag bevestigend luidt, de vervolgvraag zich aandient of de in art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW neergelegde – aansprakelijkheidbeperkende – maatstaf een rol speelt bij de bepaling van de aansprakelijkheid; daarbij is van belang of (a) onafhankelijk van een dergelijke toerekenbare tekortkoming sprake is van een onrechtmatige daad die is begaan bij de taakvervulling van de bestuurder respectievelijk bij de uitvoering door de werknemer van de arbeidsovereenkomst dan wel (b), in het daarvan te onderscheiden geval, de aan de bestuurder of werknemer verweten onrechtmatige daad in zodanig verband staat met die taakvervulling of uitvoering, dat de

strekking van art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW zich tegen een verdergaande aansprakelijkheid verzet;

iv. dat als het antwoord op die vervolgvraag ontkennend luidt (a) aansprakelijkheid ex art. 6:162 BW gegeven is (als de Hoge Raad met "onrechtmatige daad" onder (i) bedoelt dat op zichzelf aan de vereisten van art. 6:162 BW is voldaan) of (b) de rechter de art. 6:162 BW analyse dient te voltooien (omdat alleen art. 6:162 lid 2 BW is behandeld);

v. dat als het antwoord op die vervolgvraag bevestigend luidt, de nadere vervolgvraag zich aandient of aansprakelijkheid ex art. 6:162 BW afstuit op het – aanvullende – aansprakelijkheidverleste van een "ernstig verwijt" (art. 2:9 BW) althans "opzet"/"bewuste roekeloosheid" (art. 7:661 BW).

Omtrent sub (iv) merk ik nog op dat voor alternatief (a) een en ander pleit. Zo is het niet onlogisch dat de rol van de in art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW – en dus *buiten* art. 6:162 BW – neergelegde maatstaf pas aan de orde komt, als de prealabele art. 6:162 BW analyse is afgerond en de art. 6:162 BW vordering op zichzelf toewijsbaar zou zijn: pas dan wordt welbeschouwd de vraag actueel die de Hoge Raad centraal stelt in r.o. 3.4.3, namelijk of art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW aan toewijzing in de weg staat en dus van aansprakelijkheid – en daarmee verplichting tot schadevergoeding – toch geen sprake kan zijn. Dat bevordert ook een evenwichtige beoordeling bij toepassing van de in art. 2:9 BW respectievelijk art. 7:661 BW vervatte maatstaf. Zie wat betreft art. 2:9 BW nummer 3-5. Het is de vraag of de Hoge Raad het zo bedoeld heeft. Ik laat dit verder daar.

7. Het hof redeneert in r.o. 22 in algemene zin – onder verwijzing naar HR 2 maart 2007 (*Holding Nutsbedrijf Westland/Schieke*) – dat een beroep op aansprakelijkheid van de bestuurder van een failliete besloten vennootschap jegens die vennootschap ex art. 6:162 BW mogelijk is naast een beroep op art. 2:9 BW, "mear dat bij de beoordeling daarvan van dezelfde maatstaf (dient) te worden uitgegaan. Er moet dus sprake zijn van een ernstig verwijt." Omdat de art. 2:9 BW vordering is verworpen "geldt hetzelfde voor het beroep op art. 6:162 BW, voor zover dit beroep is gedaan als grond voor aansprakelijkheid van Bokma c.s. jegens de vennootschap." Deze redenering

is mij te zwart-wit, omdat die miskent dat het ook zo kan zijn dat op zichzelf wel aan art. 6:162 BW is voldaan (los van toerekenbaar tekortschieten in het kader van art. 2:9 BW), maar dat de in art. 2:9 BW vervatte maatstaf "ernstig verwijt" geen rol speelt omdat (a) de onrechtmatige daad niet is begaan bij de taakvervulling van de bestuurder en (b) de aan de bestuurder verweten onrechtmatige daad evenmin in zodanig verband staat met die taakvervulling dat de strekking van art. 2:9 BW zich tegen een verdergaande aansprakelijkheid verzet. Zie nummer 6 (iii). Het ligt in de rede dat de uitkomst niet een andere zou zijn geweest als het hof de tussenstapjes had gezet, maar dat doet er mijns inziens niet aan af dat de redenering van het hof – ook – hier niet loepzuiver oogt.

Bastiaan F. Assink
advocaat bij NautaDutilh NV te Amsterdam

90

Rechtbank Rotterdam
30 januari 2008, rolnr. HA ZA 07-198, LJN
BC4167
(mr. Laurijssens)
Noot mr. drs. C.J. Groffen

Handelen namens BV i.o. Niet degene die namens BV i.o. handelde, maar BV i.o. is contractspartij. Op overtreding van art. 2:186 BW is geen civielrechtelijke sanctie gesteld. Inschrijving in handelsregister van BV i.o.

[BW art. 2:186]

In geschil is de vraag of Dijkhuizen op eigen naam met de Gemeente heeft gecontracteerd of namens de BV (in oprichting) Bureau Medelanders. Het antwoord op die vraag hangt af van hetgeen de Gemeente en Dijkhuizen daaromtrent jegens elkaar hebben verklaard en over en weer uit elkaars verklaringen hebben afgeleid en mochten afleiden (HR 11 maart 1977 NJ 1977, 521).

Bij de stukken bevinden zich enkele brieven die op briefpapier van Bureau Medelanders zijn afgedrukt. Op dat briefpapier staat niet vermeld dat Bureau Medelanders een besloten vennootschap met be-

perkte aansprakelijkheid is. In die zin wordt niet voldaan aan het vereiste van artikel 2:186 BW dat bepaalt dat de volledige naam van de vennootschap moet zijn vermeld. Op overtreding van dat artikel is echter geen civielrechtelijke sanctie gesteld. Met name betekent schending van deze verplichting niet dat niet de rechtspersoon maar degene die namens de rechtspersoon handelde aan de gestelde rechtshandeling gebonden wordt. Het enkele ontbreken van de aanduiding BV (i.o.) op het briefpapier leidt er derhalve niet toe dat moet worden geoordeeld dat Dijkhuizen de geldleningsovereenkomsten in persoon is aangegaan. Daarbij heeft de rechtbank mede in aanmerking genomen dat het nummer van de inschrijving in het handelsregister wel is vermeld op het briefpapier, zodat de Gemeente in staat was op relatief eenvoudige wijze informatie over de rechtspersoonlijkheid van Bureau Medelanders te achterhalen, hetgeen met het genoemde artikel is beoogd. In het licht van de hiervoor genoemde feiten en omstandigheden heeft de Gemeente naar het oordeel van de rechtbank niet uit de verklaringen en gedragingen van Dijkhuizen mogen afleiden dat deze in persoon de geldleningsovereenkomsten is aangegaan.

Gemeente Rotterdam te Rotterdam,
eiseres,
advocaat: mr. S.C. Borger,
tegen
J.E. Dijkhuizen, h.o.d.n. Bureau Medelanders te Rotterdam,
gedaagde,
procureur: mr. J. Slager.

(...; red.)

2. De vaststaande feiten

Als enerzijds gesteld en anderzijds erkend dan wel niet of onvoldoende gemotiveerd weersproken, gelet ook op de in zoverre niet betwiste inhoud van de in het geding gebrachte producties, staat tussen partijen – voorzover van belang – het volgende vast:

2.1. Bij de stukken bevindt zich een uittreksel uit het handelsregister van 22 februari 2001, waarin – voor zover van belang – het volgende is opgenomen:

"Dossiernummer: 24317075

Onderneming:

Handelsna(a)m(en): Bureau Medelanders B.V.
i.o.